

LBRIS

We know
books

Adrian Costache

Breadly, iubitul meu.

Povestiri de sertar

ISBN 976-606-710-224-7

© Editura Art, 2015, pentru prezenta ediție

Și atunci, în timpul care a urmat, s-a întâmplat și despărțirea definitivă a lui Liviu de Silvia. Cineva a tras o cortină, acolo, în spațiul de așteptare a bagajelor. În spatele ei se aflau Silvia și Leo, care tocmai părăseau pentru ultima oară o scenă uriașă, ce cuprinsese întreaga lume... Și atunci chipul Silviei devenise de nevăzut...

Cuprins

Breadly, iubitul meu	7
Sărutul	15
Anunțul	22
Al șaselea simț (Prima povestire cu Edi)	29
Mi-e cam frig...	36
Pădurea de zadă.	45
Dispariția lui Antonio.	54
Picături cu lună (A doua povestire cu Edi)	63
Belvedere (A treia povestire cu Edi)	71
Alvin decide să trăiască a doua oară.	80
Cap (fără trup)	83
Parfum	90
Casa de dincolo.	93
Stăpânul cerului	100
Pascal, scriitor...	108
Festinul	116
Grădina Orbului	121

Povestirea lui Pascal	130
Fotografii și sendvișuri	139
O femeie pentru un singur bărbat	145
Festinul (variantă)	158
Orașul cel Mare.	162
O scrisoare către Pascal	172
Două fragmente din cartea publicată de Liviu	203
I Numai sângelui meu....	203
II O casă, dincolo...	211
Un Epilog, scris de Pascal.	217

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro

Breadly, iubitul meu

Firește că nu-l chema Breadly. Altul era numele lui, dar Candi îi spunea astfel de câțiva ani buni. Începuse să-i spună *Breadly* în amintirea faptului că el fusese profesorul de literatură al fetei ei, acum plecată peste ocean. Atunci îl și cunoscuse de fapt, la o întâlnire cu părinții. Pretextase că și ea „era” sau „fusese” profesoară, și mai rămăsese după terminarea ședinței. Îi explicase că a predat cândva engleză la o școală din provincie. Câteva luni, sau poate chiar un an, era aproape de Severin, la o școală cu mulți țigani care se strâmbau într-un chip incredibil, atunci când ea încerca să-i facă să pronunțe „the”... îl numise *Breadly*, căci semăna, îi zisese ea, cu un personaj din nu știu ce povestire a lui Salinger.

Breadly, iubitul meu devenise mai târziu, după ce Candi suferise accidentul cerebral. De-abia împlinise 70 de ani când suferise atacul... Își revenise totuși destul de bine, aproape că nici nu se mai vedea că se prăbușise la pământ și fusese două ceasuri inconștientă. Rămăsese doar cu o ușoară nesiguranță a piciorului drept atunci când mergea. Oarecum fără voia ei, piciorul descoperea mereu mici și nevăzute gropi în fața ei mărunte obstacole, colțuri de covor, reale sau închipuite, lucruri căzute în dezordine pe dușumea, picioare de scaun ieșite în cale. Toate acestea erau spaimile ei...

„Vi-l prezint pe Breadly! Breadly e iubitul meu!“ zise ea cândva, când întâlnirile lunare fuseseră reluate și se auzea din nou vocea lui Gelu, fost profesor de filozofie, și bărbatul ei al doilea, sau al treilea, care perora despre cele mai diverse subiecte de înțelepciune.

Îl aștepta de fiecare dată cu o anume curiozitate. Să-i spună că el era mai tânăr... Îi spunea asta acolo sau când îl prindea la telefon și vorbeau un ceas despre destinul cărții în lumea de azi... Și despre faptul că fata ei fusese prima care-l contrazisese pe el, profesorul ei, atunci când le ceruse să citească nu știu ce text insipid. Și scrisese într-o lucrare de pomină, parafrazând un personaj: „Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau!“ Asta fusese tot, fiindcă în rest foaia întâlnirilor lor strălucea de albeață... Și de absență! Dar poate că tocmai asta însemnase ceva, însemnase poate totul în ceea ce urma să fie o prietenie de decenii.

Se adunau o dată pe lună, cu excepția verii, prea călduroase aici, în sud. Era o lume diversă, de la cei care nu scoteau o vorbă în timpul discuțiilor, profesoara care ieșise la pensie de peste douăzeci și cinci de ani, și care fusese navetistă o jumătate de viață, și până la soția artistului care abia aștepta ca soțul ei să găsească prilejul, pauza necesară, și, indiferent de subiectul dezbătut până atunci, să înceapă să-și dezvolte teoriile cu privire la peșterile subterane care uneau adâncul munților noștri cu Scoția de azi. Și unde trăia încă, o altă civilizație despre care nu se știa dacă-i doar o altă specie umană care trăia în paralel cu noi, continuatoarea celeilalte specii de om dispărute cu milioane de ani în urmă, sau extraterestri care ne controlau fără să știm.

Și apoi erau și ceilalți, între alții bărbatul cu voce graseiată care dezvăluise că limba noastră stătea la baza tuturor limbilor europene, și în primul rând la baza latinei. Apoi mai era adeptul confucianismului care atrăgea mereu atenția că între filozofile practice și cele teoretice era o mare și nesfârșită deosebire. Venea acolo și un adept al filozofiei Zen, care făcuse câteva călătorii în India. Și, firește, și el, Breadly, iubitul ei.

Dar nu doar aceste ciudățenii îi adunaseră... În cazul Doamnei de 50 de ani, subțirică, cu ochii foarte vii și mereu plânși, mascându-și parcă o senzualitate încă plină de naturalețe, adusă cu ea din vremea tinereții – arăta și acum ca o studentă –, ea părea să vină acolo ca să-și exerseze expunerile, de istorie a filozofiei de la facultate. Poate fiindcă avusese, sau avea, încă, un complex rămas din tinerețe, când predase marxismul, iar acum, în sfârșit, avea argumente pentru a justifica ceea ce făcuse și pentru a nu mai abdica de la crezul ei.

Era apoi un al doilea adept Zen, a cărui frumoasă soție, ce venea doar din când în când, se îngrășase în ultimii doi ani și amânase astfel momentul în care urma să spună și ea câteva lucruri de-o mare profunzime....

Și mai venea, dar nu la toate întâlnirile, și el, Breadly, însoțit uneori de *George*, soția lui, cum o masculinizase Candi, cu trimitere la *George Sand*, și care după o vreme mărturisise că se cam plictisea de tot ce se-ntâmpla acolo, de „aerele“ lor filozofice, și renunțase, ca să se scutească de eforturile uriașe de a nu căsca în văzul tuturor.

Dar se pare că ceea că-i unise și mai mult cu vremea pe toți cei care veneau acolo nu fusese doar preocuparea

pentru discuții și idei, ci mai degrabă o oarecare stare de prosperitate. Un fel de recunoaștere a faptului că aveau aproximativ același statut social și cam același standard economic...

Cum se ajunsese aici?!... Fiecare avea o istorie, care însă semăna cumva... Căpătaseră o brumă de stare printr-o metodă care nu dăduse niciodată greș pe lume. Mai întâi făcuseră toți puțini copii, unul sau doi; doar profesorul cu soția care se îngrășase aveau trei. Apoi învățaseră să se gândească mereu înainte, la ziua de mâine, și de poimâine, contrazicând parcă modul de a fi al celor din jur. Trăiseră adică nu sub zodia lui „azi“, cât mai degrabă sub zodia lui „mâine“... Erau adică toți un pic „evrei“, un pic mesianici! Își planificaseră, prin urmare, decenii la rând cu acribie salariile lor de bugetari, căci toți erau încă sau fuseseră bugetari... Apoi, ajunseseră prin muncă serioasă și constantă la treapta cea mai de sus pe care le-o permitea postul; cei de la Universitate deveniseră după patruzeci de ani profesori universitari... Așa că acum niciunul dintre ei nu părea să aibă motive să se plângă, deși niciunul nu era bogat cu adevărat. Fiecare dintre ei ar fi avut însă suficiente rezerve să-și plătească, la o adică, un azil bun, vreme de cel puțin cinci ani, dacă urma să rămână cu adevărat singur și părăsit... În același timp, preluaseră din cărți, din romane de o anume factură de regulă, pe care le citiseră mai degrabă femeile, și mai puțin bărbații, ideea că omul poate atinge o anumită fericire cu relativ puțin... Le plăcea să amintească destul de des o definiție nu tocmai curentă a fericirii (și pe care-o considerau tot „evreiască“!), o definiție care spunea *că adevăratul om fericit e doar acela care e mulțumit cu ce are!*... Era o definiție a fericirii care le plăcea. Și le plăcea, fiindcă

era evident că fiecare dintre ei avea câte ceva: o casă, o bucată de pământ intra- sau extravilan, și ceva în cont, adică suficient. Fără asemenea „ingrediente“ se pare că nu putea exista totuși fericire. Fără nimic, nu putea fi... nimic!

Nu-și pusese deloc întrebarea dacă numai ei gândeau așa sau mai existau și alții asemenea lor. Erau mulțumiți fiindcă toți exprimau o anume siguranță a vieții. De altfel, se putea spune că mai degrabă ceilalți nu-i interesau, cei din afara grupului lor. Căci, altfel, lumea din jur li se părea destul de agitată și acaparată de moment, de clipă... Dar chiar și când vorbeau despre *fericire*, subiect abstract, de care Candi nu era prea interesată, deși fusese de câteva ori subiectul ședințelor lor de înțelepciune, chiar și atunci, în trecut, cel ce prezenta tema nu uita totuși să adauge, de fiecare dată, că *fericirea era definită astfel de ei*, fiindcă altminteri fiecare epocă își avea *fericirea ei*.

*

Apăsase butonul alb, de ebonită. Sunetul reverberase din nou în interiorul masiv al casei... Stând acolo, cu un ghiveci cu o primă violetă în mâna stânga, *Breadly* se simțise brusc copleșit de mulțimea mobilelor vechi îngrămădite în casa care semăna cu un anticariat. Și avu senzația că intrase înainte de a intra. Senzația încetă însă, fiindcă se auzi mecanismul yalei deschizându-se. Împinse ușa, atent la treapta pe care trebuia să o coboare. Când ridică ochii, îl văzu pe Gelu întâmpinându-l. Îi atrase atenția eleganța cu care era îmbrăcat de astă dată, poate fiindcă el era protagonistul serii: o cămașă deschisă la culoare și o cravată roșu-închis care-i anula deodată, în bună măsură, vârsta. Mijlocul și-l încinsese cu un brâu de piele veritabilă, masiv și foarte

vechi, dar păstrându-și paradoxal un lustru straniu, așa cum se întâmplă uneori cu lucrurile vechi și de calitate care își opresc la un moment dat degradarea.

„Aaa!... domnule profesor, ce mă bucur că ai venit!“ spusese Gelu. „Ți-am spus că azi discutăm un lucru extraordinar și o carte grea?!... E vorba despre Zen!“

„Da, am reținut!“ confirmase el. *Despre Zen și arta reparării motocicletei*, desigur!“

„Aa, ți-am spus!“ izbucnise Gelu, care nu mai auzea foarte bine. „Ți-am spus, înseamnă!“

„Mi-ai spus!“ dăduse el din cap.

Își lăsase pardesiul și geanta sport undeva în anticameră, pe un scaun, cuierul era deja plin. Apoi luase ghiveciul cu primula de un violet închis, indigo, în mână și intrase. Toți erau deja așezați pe scaune, în așteptare. Candi ședea undeva în mijloc, ca și cum ea ar fi prezentat subiectul *Zen și arta reparării motocicletei*.

Îl văzuse și, ca de obicei, zisese:

„Nu știi dacă-l cunoașteți!... *Ele Breadly, iubitul meu!*... Și profesorul fetei mele!...

Rămase câteva secunde așa. Suspendat cumva, recunoștea cuvintele, erau aceleași, iar cei de față și ei cam aceiași. Le recunoștea chipurile și știa și ce va urma.

„Nu vii să mă îmbrățișezi?!“ zisese ea. „Iubiții se îmbrățișează și se sărută când se văd.“

Înaintase spre ea. Se uitase o clipă în dreapta, dar nu se zărise în oglinda laterală, ca să-și recunoască zâmbetul. Înaintase și-i dăduse ghiveciul cu primula violet-indigo. Și o îmbrățișase cu căldură și duioșie, simțind mirosul vag de parfum de violete... Pentru că în rest, observase el rândul trecut, ea nu părea să mai aibă miros!... Mirosul de fință

umană!... De femeie. Trupul ei devenise, după primul atac, ceva abstract parcă, deși ea continua să fie acolo de față și acum ca și dațile trecute, când abia își revenise... Avusese și acum, ca și altă dată, impulsul de a spune ceva despre acest „Breadly, iubitul meu!“. Nu voia să o contrazică neapărat, renunțase de mult la idee, așadar nu să spună neapărat că el nu era „Breadly, iubitul ei“, ci măcar să spună ceva care să introducă un aer de îndoială sau de ambiguitate... Încercase asta de mai multe ori, dar acum redescoperi singur, în fața trupului ei evanescent, că era prea târziu și că de fapt spusele lui n-ar fi contat, nici acum și, poate, nici altădată.

Căci oricât ar fi vrut el să le amintească că nu fusese totuși niciodată iubitul lui Candi, își dădea seama încă o dată, acum, și cu o putere imperativă, că era prea târziu. Dar, în mod ciudat, *se pare că mereu fusese prea târziu*. Și mereu îl împiedicaseră privirile complice ale celorlalți. Privirile lui Gelu și ale celor de-acolo care păreau împăcați cu gândul că între el și Candi se întâmplase ceva, cândva. Poate când se cunoscuseră, când erau mai tineri desigur, cu mai mulți ani în urmă, când ea nici nu împlinise cincizeci și era încă o femeie frumoasă și lipsită de prejudecăți. Și fascinată mereu de experiențe noi ale vieții, și lacomă și liberă în a le trăi... Erau experiențe în care de regulă protagoniștii erau scriitorii, artiștii, și poate, cândva, și profesorul de literatură al fetei ei, despre care spunea mereu că era tot o rebelă. Ca și ea, desigur!

Breadly ar fi putut poate să deschidă măcar acum discuția, ar fi fost o ultimă șansă, fără să pună prea mare preț pe efect. Să-i avertizeze acum că ei toți trăiau de multă vreme cumva într-o iluzie, să le spună asta destul de direct.

Și că ajunseseră prea departe cu iluzia și cu imaginația, dacă chiar credeau cu adevărat că el fusese într-o vreme iubitul lui Candi.

Dar le văzuse din nou fețele și zâmbetele acelea imposibil de descris, neîncrezătoare în ceea ce-ar fi spus, fiind mult mai convinși că așa era viața, și că se întâmplase mai demult când Candi avea cincizeci de ani, să aibă un nou iubit, poate ultimul, și acesta să fie chiar el... Un iubit secret, despre care ea nu spusese nimic până de curând, și despre care nu știuse multă vreme mai nimeni și de-abia acum, în anii târzii, lucrul se dezvăluise...

Dar ar fi văzut încă o dată același zâmbet pe chipul tuturor, și pe chipul liniștit al lui Gelu, și chiar pe chipul la fel de liniștit al propriei soții...

Sărutul

Plaja părea neschimbată. Același nisip moale, amestecat cu chiștocuri de țigări, mai multe decât atunci, cu patruzeci de ani în urmă. Apa mării cu repetatele ei fluxuri și refluxuri mai mușcase câțiva centimetri din spațiul în care trupurile, ca-ntr-o rugăciune păgână, se întindeau la soare într-un gest care amintea de episodul ancestral al părăsirii apei de către strămoșul omului.

Cora venise ca de obicei, la opt și jumătate. La zece, cel târziu, pleca. Se temea tot mai mult în ultimii ani de razele soarelui, și era ciudat acum că soarele i se părea dușman, după ce în vremea tinereții îi suportase arsurile, uneori dureroase, și șezuse zile întregi pe plajă.

Întinsese prosopul albastru, îl lăsase pe Reno să desfacă umbrela portocalie, după care privise din nou de-a lungul nisipului. Era un weekend de sfârșit de sezon și se aștepta ca lucrurile de săptămâna trecută să se repete și aceeași lume obscură să-și facă apariția, ca ieșită dintr-o groapă a ființelor bizare, majoritatea niște matahale, cu corpurile plesnind de grăsime și mușchi, poate și de sănătate, imagini luate parcă din noile desene animate. Acolo se aflau și *trolii* și *vrăjitoarele Antrax* și capul cu urechi de liliac al lui *Avatar* și toate monstruozițiile pe care i le evoca cu ardoare nepotul... Se gândi că odinioară basmele aveau regulile